

РЕШЕНИЕ

№ 6907

гр. София, 03.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 05.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **3999** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 118, ал. 3 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба с вх. № 1012-21-82/04.05.2020 г. по описа на ТП на НОИ С.-град от И. А. К. с адрес: [населено място],[жк], ул. 111, [жилищен адрес] чрез адв. А. Ж. с адрес: [населено място], [улица], ет. 2, кантора № 12, срещу Разпореждане № [ЕГН]/83/01.11.2019 г., издадено от ръководител ПО в ТП на НОИ С.-град с което е отказано на лицето е отказано отпускането на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване на основание чл. 74, ал. 1 от КСО, потвърдено с Решение № 2153-21-80/16.04.2020 г. на директора на ТП на НОИ С.-град.

В жалбата е посочено, че оспореното решение, както и потвърденото с него разпореждане, са издадени в нарушение на материалния и на процесуалния закон, както и в нарушение на чл. 35 и следващите от АПК. Твърди се, че незаконосъобразно не е признат на жалбоподателя регистриран трудов и осигурителен стаж по регистъра на НАП, както и че незаконосъобразно не е зачетен осигурителен стаж по трудов договор в МК „К.“. Моли се да бъде отменено оспореното решение, както и потвърденото с него разпореждане.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и адв. Ж., който поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена, като оспореният акт бъде отменен и преписката бъде върната на административния орган за ново произнасяне. Претендира адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, ал. 1 от Закона за

адвокатурата.

Ответникът – директорът на ТП на НОИ С.-град – в съдебно заседание не се явява, представлява се от юрк. П., която оспорва подадената жалба и моли същата да бъде оставена без уважение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заявление № МП-33262/21.03.2013 г. И. А. К. е представил копие от експертно решение на ТЕЛК № 0627/06.03.2013 г., като е посочил, че не представя документи за трудов стаж поради кражба на документи и самоличност и е направил искане за отпускане на пенсия за трайно намалена работоспособност 71 % до установяване на трудовия му стаж по надлежния ред.

След потвърждаване на експертното решение на ТЕЛК от медицинската комисия по чл.98, ал. 4 от КСО, с Разпореждане № [ЕГН]/11.04.2013 г. на ръководителя на ПО в ТП на НОИ С.-град на И. К. е отпусната социална пенсия за инвалидност по чл. 90, ал. 1 от КСО за 71 % трайно намалена работоспособност от датата на инвалидизиране – 22.11.2012 г., до определения от органите на медицинската експертиза срок на инвалидността – 01.03.2016 г.

С Разпореждане № [ЕГН]/03.05.2016 г. срокът на изплащане на пенсията е продължен до 01.03.2019 г., въз основа на експертно решение на ТЕЛК № 0613/22.03.2016 г., с което И. К. е преосвидетелстван.

При последващо освидетелстване на лицето, е издадено експертно решение на ТЕЛК № 0579/26.02.2019 г., с което органите на медицинската експертиза са определили трайно намалена работоспособност 50 %.

С Разпореждане № [ЕГН]/01.04.2019 г. получаваната от И. К. социална пенсия за инвалидност е прекратена на основание чл. 96 от КСО, считано от 02.03.2019 г. поради отпадане на основанието за получаването ѝ, тъй като определеният процент трайно намалена работоспособност е под минимално изискуемия за правото на този вид пенсия.

Разпореждането е оспорено по реда на чл. 117 от КСО, като е издадено Решение № 2153-21-161/30.05.2019 г. на директора на ТП на НОИ С.-град, с което подадената жалба е оставена без уважение като неоснователна. В подадената жалба е направено искане за провеждане на производство по издирване и признаване на трудовия стаж на И. К. по регистрираните трудови договори и внесените осигурителни вноски от работодателите в НАП-Л. от 01.01.2001 г. до настоящия момент и отпускане на пенсия за 50 % трайно намалена работоспособност. Към жалбата е приложено Писмо с изх. № 94 ИИ-8/18.02.2013 г. на АСП, ДСП-Л., до жалбоподателя, в което е посочено, че има сключени трудови договори с фирмите „Х. 1“ и „С.-95“.

Жалбата, в частта в която е направено искане за отпускане на пенсия за 50 % трайно намалена работоспособност е приета като заявление за отпускане на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване по чл. 74 от КСО.

При извършена справка в регистъра на осигурените лица е установено, че за периода 01.01.2009-30.04.2010 г. за И. К. са подадени данни от фирма „Х. 1“, като информацията е подадена еднократно за цялата 2009 г. на 20.03.2010 г., а уведомлението за сключен трудов договор е подадено на 30.03.2010 г. В Регистъра на трудовите договори и в Регистъра на осигурените лица на НОИ няма информация за сключен трудов договор и осигуряване от фирма „С.-95“.

За удостоверяване на осигурителния стаж и осигурителния доход на лицето на 03.05.2019 г. длъжностното лице по ПО е изисвало проверка от контролните органи в ТП на НОИ на посочените в писмото на АСП фирми, при която да бъде установено дали И. К. фигурира в разплащателните ведомости и за кои периоди, изплатени ли са трудовите възнаграждения, като при наличие на основание от осигурителите да бъдат издадени удостоверения за осигурителен стаж и осигурителен доход.

С Писмо изх. № 4022-21-674#3/20.06.2019 г. на началник отдел КР на ДОО пенсионният орган е уведомен, че за извършване на проверката и потвърждаване на осигурителен стаж и доход на И. К. за периода 01.01.2019 г.-30.04.2010 г. в осигурителя [фирма] с ЕИК[ЕИК] и в [фирма] с ЕИК[ЕИК] /непререгистриран/ са изпратени писма до седалището/адреса на управление на дружеството [фирма] и до постоянния адрес на едноличния собственик и управител на [фирма] Боне Н. Б., като за резултата от проверките ще бъде изпратена информация допълнително.

Допълнително с Писмо изх. № 4022-21-674#6/21.10.2019 г. пенсионният орган е уведомен, че контролните органи на ТП на НОИ С.-град са в обективна невъзможност да се произнесат относно достоверността на осигурителния стаж и доход на И. К.. Във връзка с констатираните нарушения на осигурителното законодателство от двете фирми, са подадени сигнали до компетентните органи и са образувани досъдебни производства, поради което от контролните органи е изразено становище, че не следва да бъде зачетен осигурителен стаж в двете дружества.

С Писмо изх. № 1012-21-637#1/31.05.2019 г., връчено на 13.06.2019 г., И. К. е уведомен, че следва да представи в едномесечен срок документи за преценка правото на пенсия /удостоверение за отбита редовна военна служба или военна книжка/, както и че след изтичане на указания срок длъжностното лице по ПО се произнася по същество по наличните редовни документи, съгласно чл. 1, ал. 5 от НПОС. В определения едномесечен срок не са представени изискваните документи.

С Разпореждане № [ЕГН]/83/01.11.2019 г. на длъжностното лице по ПО в ТП на НОИ С.-град е отказано отпускането на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване на основание чл. 74 от КСО на И. К..

Разпореждането е оспорено по административен ред. Издадено е Решение № 2153-21-80/16.04.2020 г. на директора на ТП на НОИ С.-град, с което жалбата е оставена без уважение като неоснователна и разпореждането е потвърдено.

По делото са представени и приети като доказателства:

- справка за декларираните в персонален регистър и внесените в приходни суми и разликата между тях помесечно (по фонд и параграф) за периода м. 01.2005-м. 12.2020 г. (лист 62);
- Заповед № 1015-21-247/04.12.2018 г., издадена от директора на ТП на НОИ С.-град, от която е видна компетентността на издателя на процесното разпореждане (лист 58);
- разплащателни ведомости на МК „К.“ за м. 06, м. 07, м. 08, м. 09, м. м. 10, м. 11.1984 г. (лист 106-117);
- справка – данни за осигуряването по ЕГН за период от 01.01.2001 г. до 30.09.2020 г. за И. К. (лист 132);

По делото е постъпило писмо от Министерството на отбраната, Централно военно окръжие, с приложен към него отговор, в който е посочено, че трудови договори за отбиване на военна служба за периода 1984 г. относно включения под № 625 И. А. К. в Учрежденския архив на Централно военно окръжие не се съхраняват (лист 126).

По делото са представени УП-13 № 5506-09-3304#1/18.07.2019 г. за осигурителен стаж (лист 42) и УП-15 № 5506-09-3304#2/18.07.2019 г. за осигурителен доход (лист 43) за отработените дни за м. 09, м. 10 и м. 11.1984 г. в МК „К.“, издадени от ТП на НОИ-К.. в образците е посочено, че за периода м. 01.1983-м. 08.1984 г., както и за м. 12.1984 г. за И. К. липсват данни.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 149 от АПК, от лице, имащо правен интерес от оспорване и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган по чл. 117 от КСО- директорът на ТП на НОИ С.-град. Потвърденото с него разпореждане също е издадено от компетентен орган, видно от приложената по делото Заповед № 1015-21-247/04.12.2018 г. на директора на ТП на НОИ С.-град.

Двата акта отговарят на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК и съдържат всички задължителни реквизити, включително фактическите и правните основания, послужили за издаването им.

При издаването на решението, както и на потвърденото с него разпореждане не са допуснати съществени процесуални нарушения. Неоснователно е направеното в жалбата възражение, че е нарушена разпоредбата на чл. 35 от АПК, според която индивидуалният административен акт се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая и се обсъдят обясненията и възраженията на заинтересованите граждани и организации, ако такива са дадени, съответно направени.

В хода на съдебното производство са установени факти, които не са били обсъдени в административното производство, а именно относно претендирания от жалбоподателя стаж в МК „К.“. От представените в съдебното производство УП 13 и УП 15, както и разплащателни ведомости, се установява, че И. К. има три месеца осигурителен стаж в предприятието – м. 06, м. 07, м. 08.1984 г. Следва обаче да бъде съобразено, че съгласно разпоредбата на съгласно чл. 1, ал. 1 от НПОС и чл. 40, ал. 1 от НПОС, в тежест на жалбоподателя е било да представи пред пенсионния орган със подаденото заявление документи за удостоверяване на този стаж, което не е направил. Съдът приема, че при издаването на процесното разпореждане, пенсионният орган е обсъдил всички известни относими факти, поради което не е налице твърдяното от жалбоподателя съществено процесуално нарушение.

Съгласно чл. 74, ал. 1, т. 4 осигурените придобиват право на пенсия за инвалидност поради общо заболяване, ако са загубили работоспособността си и имат осигурителен стаж, придобит до датата на инвалидизирането, за лицата над 30-годишна възраст - 5 години.

Според цитираната по-горе разпоредба на чл. 74, ал. 1, т. 4 от КСО, за да имат право на пенсия за инвалидност поради общо заболяване лицата трябва да са осигурени. За отпускане на пенсия за инвалидност поради общо заболяване задължително условие за лицата, които към датата на инвалидизирането са над 30-годишна възраст, е и да имат 5 години осигурителен стаж, придобит до датата на инвалидизирането.

Съгласно § 1, ал.1, т. 3 от ДР на КСО, "осигурено лице" е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. Осигуряването

на лицето, което е започнало трудова дейност съгласно чл. 10, продължава и през периодите по чл. 9, ал. 2, т. 1 - 3 и 5. Следователно, за да се счита едно лице за осигурено е необходимо по отношение на него да са налице едновременно следните условия: да извършва трудова дейност, която е основание за осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1 от КСО и да са внесени или дължими осигурителни вноски върху възнаграждение.

За да се приеме, че едно лице упражнява трудова дейност, следва да бъде доказано наличието на реално трудово правоотношение. По смисъла на разпоредбите на глава пета „Възникване и изменение на трудовото правоотношение“, раздел I „Трудов договор“, трудовото правоотношение възниква със сключването на писмен трудов договор между работника и работодателя. В процесния случай, по делото не са представени трудови договори, нито са ангажирани гласни доказателствени средства, от които да се установява наличие на трудово правоотношение на жалбоподателя с [фирма] и [фирма], поради което съдът приема, че жалбоподателят не е осъществявал реално трудова дейност и не са изпълнени изискванията на § 1, ал. 1, т. 3 от КСО, за да се приеме, че същият е осигурено лице. Представената по делото справка за дължими осигурителни вноски за И. К. за период от 01.01.2001 г. до 30.09.2020 г. не е достатъчна, за да обоснове извод, че той е осигурено лице за посочения в справката период.

Съгласно нормата на чл. 74, ал. 1, т. 3 от КСО, качеството осигурено лице е задължително условие за отпускане на пенсия за инвалидност, поради общо заболяване, което не е изпълнено.

Пенсионният орган не е зачел стаж в [фирма], въпреки че от дружеството са подадени в регистъра на осигурените лица данни за жалбоподателя за периода от 01.01.2009 г. до 30.04.2010г. за максимален осигурителен доход – 2 000 лв. По силата на чл. 35 от АПК, издаването на административния акт предполага изясняване на относимите факти и обстоятелства за случая. В тази връзка, относно посочения спорен стаж е установено следното:

1. По информация от регистъра на осигурените лица данните за осигуряване за целия период са подадени на една дата – 20.03.2010 г., в нарушение на чл. 5, ал. 4 от КСО, според който тези данни се представят от осигурителите периодично.

2. По информация от регистъра на осигурените лица уведомлението за сключен на 01.01.2009 г. трудов договор на жалбоподателя с [фирма] е подадено на 30.03.2010 г., в нарушение на регламентирания в чл. 62, ал. 3 от КТ и в чл. 3, ал. 1, т. 1, б. „а“ от Наредба № 5 от 29.12.2002 г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомлението по чл. 62, ал. 5 от КТ тридневен срок от сключване на трудовия договор. С оглед на подаването на уведомлението със закъснение от година и три месеца, следва да се посочи императивната разпоредба на чл. 63, л. 1 от КТ, според която работодателят няма право да допуска до работа работника или служителя, преди да му представи копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3 от КТ.

3. Нарушения на осигурителното законодателство от [фирма] са установени още през 2010 г., когато с писмо изх. № 04-10-6/30.07.2010 г. е сезирано МВР-ГДКП и по случая в СГП е образувано досъдебно производство № 51/20011 г./по данни от приложено в административната преписка писмо с вх. № 2123-21-1153#1/22.10.2019 г./.

По данни от справка за декларираните в регистъра на осигурените лица и внесените в сметка „Приходи“ суми за [фирма] е видно, че от дружеството не са внасяни

осигурителни вноски. Същото се потвърждава от аналогична справка, според която за периода м. 01.2005 г. до м. 07.2020 г. помесечно липсват внесени от осигурителя суми. По данни от писмото от 30.07.2010 г. за сезирането на МВР-ГДКП, във връзка с дружеството са подадени 32 болнични листове и са изплатени 9 парични обезщетения за временна неработоспособност, което с оглед невнесените осигурителни вноски се явява индичия да целенасочено ощетяване на фондовете на ДОО.

В същото време, когато от дружеството не се внасят дължимите осигурителни вноски и е образувано досъдебно производство, жалбоподателят претендира, че е осигуряван на максималния осигурителен доход – 2 000 лв., което предполага ефективно работещо дружество.

4. От контролните органи на НОИ не е установена връзка с осигурителя, респективно не са открити разплащателните му ведомости, поради което данните от регистъра на осигурените лица не могат да бъдат потвърдени.

5. Жалбоподателят не представя доказателства за стажа – оригинални документи по смисъла на чл. 1, ал. 1 от НПСО, с които този стаж да бъде удостоверен.

6. В съдебно заседание на 02.07.2020 г. жалбоподателят ясно декларира, че не е работил в [фирма]: „Не съм бил на длъжност в [фирма], не съм работил. Откраднали са ми самоличността и са източвали огромни суми на мой гръб. Не съм работил изобщо в тази фирма.“

7. Съгласно писмо от НАП от 16.07.2020 г. за осигуряването на жалбоподателя от 01.01.2000 г. до настоящия момент, вноски от [фирма] не са превеждани. Приложените към писмото справки потвърждават, че данните в регистъра на осигурените лица от януари 2009 г. до февруари 2010 г., включително, са подадени по електронен път на 19.03.2010 г., в нарушение на чл. 5, ал. 4 от КСО, според който осигурителите представят данните в НАП периодично.

От посоченото е видно, че данните в регистъра на осигурените лица не се подкрепят от други доказателства, напротив – с оглед последните, както и предвид признанието на жалбоподателя, обоснован се явява изводът, че данните за трудов стаж на И. К. в [фирма] в регистъра на осигурените лица не следва да се кредитират, както правилно е приел и пенсионният орган.

Следва да се посочи, че единствените данни за жалбоподателя в регистъра на осигурените лица са от [фирма] за периода 01.01.2009-30.04.2010 г. за 1 година и 4 месеца. С оглед на обстоятелството, че лицето не представя други доказателства за осигурителен стаж, придобит преди датата на инвалидизиране, освен служебно установения период м. 09.1984-м. 11.1984 г., включително, в [фирма], стажът в [фирма] не се явява достатъчен за придобиване право на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване, по аргумент от чл. 74, ал. 1, т. 4 от КСО, и не води до промяна в крайния извод на административния орган, че лицето не е придобило право на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване.

Данни за осигуряване чрез [фирма] в регистъра на осигурените лице липсват. В този смисъл, посоченото в писмото от АСП, ДСП-Л., че от дружеството са превеждани ежемесечни осигурителни вноски за жалбоподателя, е недоказано. В писмото от НАП от 16.07.2020 г. за осигуряването на жалбоподателя от 01.01.2009 г. до настоящия момент също липсват данни за осигуряване чрез

[фирма]. Съгласно писмо с вх. № 2123-21-1153#1/22.10.2019 г., относно [фирма] също е подаден сигнал до МВР-ГДКП, във връзка с което е образувано досъдебно производство № 250/2011 г.

С оглед на посоченото, осигурителен стаж на И. К. в [фирма] не следва да се зачита, както правилно е преценил и пенсионният орган.

По отношение на втората предпоставка, лицата, които са на възраст над 30 години към датата на инвалидизиране да имат 5 години осигурителен стаж, придобит до датата на инвалидизиране, съдът намира следното:

От приложенияте по делото експертни решения на ТЕЛК, се установява, че датата на инвалидизиране на жалбоподателя е 22.11.2012 г. Към тази дата И. К. е имал навършени 47 години, 4 месеца и 4 дни, поради което за отпускане поисканата от него пенсия за инвалидност поради общо заболяване е приложима нормата на чл. 74, ал. 1, т. 4 от КСО.

Съгласно чл. 9, ал. 1, т. 1 от КСО, за осигурителен стаж се зачита времето, през което лицата по чл. 4, ал. 1, т. 1 и ал. 10 са работили при пълното законоустановено за тях работно време, ако са внесени или дължими осигурителните вноски върху полученото, начисленото и неизплатеното, както и неначисленото възнаграждение, но не по-малко от минималния осигурителен доход по чл. 6, ал. 2, т. 3 за съответната професия; когато лицето е работило при непълно работно време, осигурителният стаж се зачита пропорционално на законоустановеното работно време.

Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. Както вече беше посочено по-горе, не е доказано реално осъществяване на трудова дейност от жалбоподателя, което е задължителна предпоставка, за да възникне осигурително правоотношение и да бъде зачетен осигурителен стаж. Съдът приема, че жалбоподателят не отговаря и на второто задължително изискване за отпускане на пенсия за инвалидност поради общо заболяване, а направените в жалбата възражения относно за незаконосъобразно изчисляване на осигурителния стаж са неоснователни.

С оглед изложеното разпореждането, както и решението, с което е потвърдено са законосъобразни, а подадената жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 143 от АПК, ал. 3 от АПК, определено по реда на чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от ЗПП, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 100 лв.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 118, ал. 3 от КСО, Административен съд София-град, III отделение,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба с вх. № 1012-21-82/04.05.2020 г. по описа на ТП на НОИ С.-град от И. А. К. с адрес: [населено място],[жк], ул. 111, [жилищен адрес] чрез адв. А. Ж. с адрес: [населено място], [улица], ет. 2, кантора № 12, срещу Разпореждане № [ЕГН]/83/01.11.2019 г., издадено от ръководител ПО в ТП на НОИ С.-град с което е отказано на лицето е отказано отпускането на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване на основание чл. 74, ал. 1 от КСО, потвърдено с Решение № 2153-21-80/16.04.2020 г. на директора на ТП на НОИ С.-град.

ОСЪЖДА И. А. К. с ЕГН [ЕГН], с адрес:@@42@ [населено място],[жк], ул. 111, [жилищен адрес] да заплати на ТП на НОИ С.-град сумата от 100 лв. /сто/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: